

někdo jiný. Vstal a znovu přistoupil k oknu. Jako kdyby pohled z okna mohl něco vyjasnit. I když vlastně mohl. Všechno je na svém místě. To znamená, že svět se nezhroutil. A pokud ano, Ilja nemůže být dezertér. Opravdu, proč si myslí, že někam uprchnul? Určitě je to hloupost. Ilja zabloudil. V takové bouři se mohlo stát cokoli. Jak přišli na to, že ho Ilja praštil? Saša si to nepamatuje. Vždyť není slepý ani pomatený, aby si nevšiml, že byl napaden. Dotkl se obvazu. Hlava ho už skoro nebolela. To byl další důkaz toho, že ho Ilja nepraštil. Kdyby měl v ruce kámen a praštil jím člověka do spánku, nezabil by ho?

„Sašo!“

Saša se opřel o parapet a všiml si, že dole na trávníku stojí jeho kamarádi Vasil, Makar a Vovka. Povytáhl zástrčku a otevřel okno.

„Vyloučili nás!“ křičel Vovka. „Každý, kdo byl včera v našem týmu, je převelen k obrněným jednotkám na jihu. V Učilišti je pozdvižení. Vyslychají důstojníky. Všechno prohledávají.“

„To všechno kvůli Větrovovi,“ doplnil Makar.

„A mě? Mě nikam nepřeveleli?“

„O tobě se mlčí. Možná zůstaneš kadetem. Pěkně jsi to schytil. Bolí to?“

„Bolí,“ zamumlal Saša. „Nenašli ho?“

„Ne. Včera nemohli vyslat vrtulníky kvůli větru. Vyletěly až dneska. Ale za noc daleko neuteče. Sašo, slyšíš?“

Už je neslyšel. Sedl si na postel, ovinul paže kolem kolen a zavřel oči. Co když je to všechno pravda a Ilja opravdu utekl?

„Kdo vám dovolil otevřít okno?“ Do pokoje vpadla tlustá sestra a okamžitě na chlapce dole zakřičela: „Vypadněte odsud! Píše se tu: Žádný hluk!“

Třískla oknem, až sklo zazvonilo.

„Jsi propuštěn. Uniformu máš na příjmu. Jdi do přízemí.“

V malé komůrce Sašovi vydal mladý bažant jeho uniformu. Saša si oblékl vojenský kabát se stopami krve na límci a podíval se do zrcadla. Vůbec nevypadal jako člen gardy. Obličej měl bledý, černé oči se mu horečně leskly, a k tomu měl obvázanou oholenou hlavu. Vzdychl, srazil k sobě paty a naučeným pozdravem zasalutoval. Udělalo se mu zle, až sebou škubl...

Na příjmu mu doktor oznámil, aniž by se odtrhl od vyplňování důležitých lejster, že se kadet Jerchov musí neprodleně dostavit do kanceláře velitele Učiliště.

„Ve skutečnosti je předčasně tě propouštět, ale takové je nařízení.“ Položil tužku a podal Sašovi skleněnou lahvičku. „Ty prášky ber každé ráno a večer. Zítří si vyměníš obvaz. Lepší by bylo, kdybys ležel, ale když to nejde jinak... Tak se drž.“

Saša strčil prášky do kapsy a vyšel ven. To ho taky převelí jako řadového vojáka k obrněným jednotkám? Včera bylo v jejich jednotce deset lidí. Jak je můžou všechny vyhodit?

Byl teplý zářijový den, ve vzduchu poletovaly pavučinky a vonělo jehličí. Saša šel pomalu směrem k administrativní budově. Jeho vojenské boty dupaly po asfaltové cestičce a zdály se neuvěřitelně těžké, límec ho píchal do krku. Saša se v mžiku zpotil a unavil. I přes to všechno věřil, že se mu nemůže stát nic špatného. Není to jeho chyba. Takže všechno bude v pořádku.